

DE DICTEETEKST

De lettervreter

De lawaaiige knal op het baliemeubel klinkt als een kanonschot in de stille bibliotheek. Ik schrik zo fel op dat ik er ei zo na een whiplash aan overhoud. Voor me staat de parmantige dame die zo-even haar gereserveerde boek ophaalde. Met een gelakte nagel tikt ze er nijdig op.

‘Zo kan ik ook boeken schrijven. Al die moderne nonsens. Literatuur met een hoofdletter L? Dikke quatsch, ja!’

Met veel allure gooit ze haar kasjmieren stola als een sjerp over haar schouder. Ze draait zich abrupt om en kan ternauwernood voorkomen dat ze met haar laqué naaldhakken over de deurmat kukelt. Ik kijk verbouwereerd toe.

Dan schud ik mezelf uit mijn trance en reik naar het boek op de balie. Ik open het routineus op de eerste bladzijde om de streepjescode te scannen. Blanco. Onhandig manoeuvreer ik naar de volgende pagina. Eveneens maagdelijk wit. Ik leg de QR-codescanner neer en doorblader het boek nu met beide handen. Niks, nul, nada, noppes. Behalve het voor- en achterplat is dit boek zo leeg als een cahier op de eerste schooldag.

Waarom heeft geen van de voorgaande lezers dit gerapporteerd? Hebben ze het boek überhaupt gelezen? Of hebben ze het boek ostentatief op het dressoir geëtaaleerd louter om de visite te imponeren?

Vergaloppeer je nu niet, spreek ik mezelf toe, er zal wel een perfect plausibele verklaring zijn voor dit euvel. In mijn naïviteit negeer ik een binnenkomend mailtje met het label ‘hoge urgentie’. In plaats daarvan bekijk ik het gedownloade document dat de uitleengeschiedenis van het lege boek opsomt. Er staat slechts één naam vermeld. ‘De lettervreter!’

Een walgelig warme wasem strijkt langs mijn nek en initieert een golfbeweging van koude rillingen over mijn ruggengraat. In een bruuske reflex kijk ik om en ik zie nog net hoe een bos

grijze haarlokken achter de boekenschappen verdwijnt. Mijn wenkbrauwen schieten omhoog en mijn hart racet in mijn thorax. Een arglistige indringer!

Het desolate gevoel om moederziel alleen de ophanden zijnde confrontatie te moeten aangaan, verlamt me. Ik slik, kijk behoedzaam om me heen en raap ten slotte al mijn moed bij elkaar. Met een ware tarzankreet ga ik de snoodaard achterna. Tussen de rekken kijkt een oud, gerimpeld mannetje me medelijdend aan. Met zijn vinger krom van de artrose wijst hij tergend traag naar het boek op de balie. ‘De lettervreter.’ Ik tel evenveel tanden in zijn mond als er letters in dat bizarre teruggebrachte boek staan. Met zijn gehavende vinger speurt hij de spanwijdte van de bibliotheek af en vervolgt geheimzinnig: ‘Hier waart een lettervreter rond.’

- - - -

Hij gniffelt wanneer hij ziet dat zijn woorden het beoogde effect hebben. Ik sta met opgetrokken schouders en wijdopen ogen te trillen op mijn benen van de commotie. Met opgeheven hand en zijn borst vooruit oreert hij verder: ‘De lettervreter is de vloek van elke bibliofiel. Het duivelse monster verorbert elke letter, uit ieder boek dat hij op zijn pad tegenkomt, tot er niets overblijft.’ Het mannetje stampt theatraal met zijn voet op de grond en declameert nu mogelijk nóg luider: ‘De ganse bib is verdoemd! VERDOEMD!’

‘Ha! Nu heb ik je!’ Een schriële gil ontsnapt uit mijn dichtgeknepen keel. Ik spring wel een meter hoog bij het horen van deze tweede stem die de ruimte doorklieft. Een jonge verpleegkundige, gekleed in witte tenue, is geruisloos binnengekomen.

‘Ik wist wel dat ik je hier kon vinden.’ Met een minzame glimlach offreert ze het naargeestige mannetje haar elleboog.

‘Kom, meneer Verlinden. We laten mevrouw rustig haar werk doen.’ Schoorvoetend schuifelt het mannetje met haar mee. Van zijn juveniele enthousiasme schiet niets meer over. ‘Ik hoop dat hij u niet te veel last heeft bezorgd met zijn geouwehoer’, roept het meisje me nog na. Allang blij dat het afgewende gevaar geen bedreiging meer vormt, schud ik meewarig het hoofd.

Ik plof neer op mijn bureaustoel. Vanuit mijn ooghoek zie ik de urgente mail bovenaan mijn computerscherm knipperen. Eén klik van de muis neemt mijn laatste besognes voorgoed weg: ‘Geachte, wegens een lapsus werd het boek met ISBN 978-9658-2547 zonder inkt gedrukt. Gelieve alle exemplaren uit de rekken te halen en per kerende terug te sturen. Met oprechte excuses voor het ongemak, de directie.’

